

K NOZ § 489:

§ 489

Věc v právním smyslu (dále jen „věc“) je vše, co je rozdílné od osoby a slouží potřebě lidí.

Komentáře

11/06/2013 / ADMINISTRÁTOR

Důvodová zpráva k § 489 až 493

0 0 1

07/11/2014 / Admin Tým

Křížové odkazy

0 0 0

30/03/2015 / Martin Archalous

Virtuální věci a virtuální měny

0 1 0

20/02/2018 / Petr Bělovský

Věc v římském právu

0 1 0

31/07/2014 / Jiří Remeš

§ 285 ABGB (k 1. 1. 1925) -...

0 0 1

31/03/2018 / Petr Bělovský

Corpus Iuris Civilis

0 0 0

VĚC V ŘÍMSKÉM PŘÁVU

20/02/2018 / Petr Bělovský

Definici „věci“ z hlediska římského práva nalezneme v předposledním titulu Digest nazvaném O významu slov (*De verborum significatione*), kde se dočteme, za věc se nepovažuje pouze hmotný předmět, ale také právní vztahy a práva, které jsou s ní spojena. Nejedná se ovšem o vymezení věci jako takové (univerzální), ale pouze pro potřeby jejího převodu, kdy práva s věcí spojená (např. služebnosti) sdílí její osud. Pokud jde o právní vztahy (*causae*), pak tyto římská jurisprudence rovněž označuje za věci, ovšem ve speciálním významu, jako je např. součást pozůstalosti (*causa hereditatis*), nebo věc, o níž se vede soudní spor. Občanský zákoník, stejně jako římské právo nepřipouští, aby byl věcí člověk, a to ani jeho část (viz § 493 a 112). V římském právu ovšem pochopitelně s tou výjimkou, že se nejednalo o otroka. Pozoruhodnou výjimkou v tomto ohledu představovalo uzavření kupní smlouvy, jejímž předmětem byl svobodný člověk. Kupec sice nic nenabyl, ale smlouva byla, z důvodu snadnějšího vymáhání z jeho strany, považována za platnou.

Zatím žádné diskuzní příspěvky